

CHP sokağa inerken

Garbis ALTINOĞLU
16 Haziran 2017

Bardağı taşıran son damla mı?

CHP Milletvekili Enis Berberoğlu'nun 14 Haziran'da, şu ünlü MİTTİR'ları davasında üstelik siyasal ve asker casusluk maksadı yüklenerek 25 yıl hapis cezasına çarptırılması ve tutuklanarak cezaevine atılması, yıllardır majestelerinin muhalefeti rolünü oynayan CHP saflarında küçük-ölçekli bir şok etkisi yarattı. Anlaşılan CHP yöneticileri, kendi en yakın dava arkadaşları da içinde olmak üzere hemen hemen herkesi dışlayan/ herkese saldıran ve faşist bir rejim inşa etmiş olan Erdoğan'ın ve onun kliğinin er geç, doğrudan kendilerine karşı da saldırıya geçeceğini o kalın kafalarına bir türlü sokamamışlardı.

Berberoğlu'nun tutuklanarak cezaevine atılmasının ardından yapılan ilk yorumlar CHP'nin, 20 Mayıs 2016'da TBMM'nde yapılan oylama sırasında, anayasaya aykırı olduğu hâlde değerlendirmesini de ekleyerek milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasını desteklemiş ve böylelikle çok sayıda HDP milletvekilinin tutuklanmasına yardımcı olmuş olması üzerinde yoğunlaştı. CHP'nin hâl diri olan Türk milliyetçisi çizgisinin altını çizen bu, etme komşuna gelir başına eleştirisi haklı elbet ancak CHP'nin hata ya da kusurları, daha doğrusu günahları ne bir, ne de iki. Milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasını desteklemesi ve böylelikle çok sayıda HDP milletvekilinin tutuklanmasına yardımcı olması bu günahlardan sadece bir tanesi. Kılıçdaroğlu kliğinin yaptıklarını/ yapmadıklarını izleyen bir gözlemci

rahatlıkla CHP'nin sadece genel olarak Türk gericiliğinin değil, özel olarak Erdoğan kliğinin hizmetinde olduğu, hatta onun gönüllü uşağı gibi davrandığı sonucuna varabilir.

Bunca ağır suç işlemiş olan Erdoğan ve ortaklarının bu MİTTİR'ları davasında hem de suçüstü yakalanmışken Enis Berberoğlu, Can Dündar ve Erdem Gül'ü suçlaması başlı başına bir rezalet iken CHP yönetiminin bu denli suskun, ürkek ve korkak bir tavır olması belki daha da büyük bir rezaletti. Bu dava ve hüküm ışığında aşağıdaki tabloya bakar mısınız? CHP

a) MİT ve TSK'nin yıllardır Suriye'ye onbinlerce TIR dolusu silah ve cephane ve çeşitli ülkelerden gelen onbinlerce terörist yollamasına, Suriye Türkmenlerinin bir bölümünü örgütleyerek bazı terörist örgütler oluşturmalarına,

b) MİT ve TSK'nin başka ülkelerden gelen teröristlerin bir bölümünü CIA ile birlikte Türkiye'de eğitmelerine,

c) MİT ve TSK'nin Türkiye'ye gelen milyonlarca Suriyeli mültecinin yaşadığı kampların bir bölümünü bu teröristlerin asker eğitimi amacıyla kullanmalarına,

d) Suriye halkına ait fabrikaların makina ve donanımının, tahıl ürünlerinin, diğer maddi zenginliklerin ve sanatsal ve arkeolojik yapıtların Türkiye'ye kaçırılmasına,

d) Türk ordusunun, özelde Rojava ve genelde Suriye topraklarını bombardımana tbi tutmasına, ÖSO teröristleriyle birlikte Suriye topraklarına girmesine ve hl orada bulunmasına vb. karşı hiçbir ciddi itirazda bulunmadı.

CHP Erdoğan kliğinin kendi milletvekili Enis Berberoğlu'nu tam da bu nedenle, yani Suriye'deki teröristlere silah götüren MİTTİR'larından bir kaçının deşifre edilmesine yardımcı olan bilgileri Can Dündar'a aktardığı için cezalandırılma girişimine de bugüne kadar ses çıkarmamıştı. Ve, üzerine ölü toprağı serpilmiş CHP'nin bu hlinden cesaret alan sahte Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan ise 31 Mayıs 2015'de Dündar'ı ve Berberoğlu'nu, Bu haberi yapan kişi bunun bedelini ağır ödeyecek, öyle bırakmam onu diyebilmişti.

Ancak CHP, korkaklar ülkesinde padişah olmuş olan Tayyip Erdoğan karşısında hemen hemen her zaman böyle bir tutum sergiledi. Belleğimizi tazelemek için bunların bir bölümünü bir kez daha anımsamakta yarar var.

CHP'nin kirli sicili

CHP, Erdoğan ve yakın çevresinin 17-25 Aralık 2013'de ortaya dökülen hırsızlıklarını bir-iki sefer sergiledikten sonra bu önemli konunun üzerine gitmekten vazgeçti ve böylelikle savunma konumuna itilmiş olan Erdoğan'a yeniden soluklanma ve karşı saldırıya geçme olanağı sağladı.

Erdoğan kılığı Aleviler'in, Cemevlerinin kurulmasını yasal hle getirilmesi de içinde olmak üzere meşru taleplerini kabul etmez, Alevileri aşağılar ve bir avuç kalmış Hristiyan halklar hakkında ağza alınamayacak sözler ederken CHP bütün bu konularda sessiz kaldı.

Kılıçdaroğlu ve kafadarları Erdoğan kılığının 2005-2015 yılları arasında zikzaklı ve ikiyüzlü bir tarzda da olsa sürdürdüğü ya da sürdürür gözüktüğü barış sürecine herhangi bir olumlu katkı yapmadılar ve devletin ulusal hareketin temsilcileriyle yaptığı görüşmelerine klasik şoven bir bakış açısıyla karşı çıkmak suretiyle Kürt halkını bir kez daha karşılarına aldılar.

CHP yöneticileri, kabaca 2012'den itibaren, MİT ve TSK'nin onbinlerce teröristin Türkiye üzerinden Suriye'ye gitmelerine olduğu gibi bu teröristlerin Türkiye'yi karargahları ve lojistik destek üsleri gibi kullanmalarına karşı da ciddi bir itiraz sesi yükseltmedi. Onlar Türkiye'nin değişik kentlerinde zaman zaman gövde gösterisi ve kitle toplantıları, hatta asker eğitim yapan ve çeşitli cinayet ve bombalamalar gerçekleştiren bu grupların, AKP'nin de desteğiyle ülke içinde örgütlenmelerine ses çıkarmadılar ve çıkarmamaya devam ediyorlar.

CHP, Erdoğan ve ortaklarının, toplumun yarısını oluşturan kadınları toplumsal yaşamdan koparmayı ve onları eve hapsetmeyi amaçlayan aşağılayıcı söz ve yorumlarına, artan kadın cinayetlerine ve korkunç boyutlara varan çocuk istismarına karşı herhangi bir ciddi tepki göstermedi.

Kılıçdaroğlu, 10 Ağustos 2014'de yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde parti üyelerinin eğilimini dikkate almadan, hatta parti yönetimine danışmadan Ekmelettin İhsanoğlu'nu aday gösterdi. Bunun kaçınılmaz sonucu ise CHP örgütünün bu seçim kampanyasına aktif olarak katılmaması ve Erdoğan'ın kolaylıkla cumhurbaşkanı seçilmesi oldu.

Bazı milletvekillerinin karşı çıkmasına rağmen CHP, 3 Eylül 2015'de

TBMM'nde yapılan oylamada savaş tezkeresini, yani Türk ordusunun Irak ve Suriye'de asker operasyon yapmasına olanak veren yasayı onayladı ve PKK terörüne karşı savaşım gerekçesiyle Türk gericiliğinin Ortadoğu halklarına karşı devlet terörü uygulamasını onadı. (1)

CHP yöneticileri, dindar nesiller yetiştirme sloganıyla hareket eden AKP gericilerinin, eğitimi dinselleştirme çabaları, eğitimin kalitesinin düşürülmesi ve başlarına, İmam Hatipli yöneticilerin geçirildiği ülkenin en iyi ve başarılı lise ve üniversitelerinin bozulması yolundaki girişim ve eylemleri karşısında seyirci kaldı. Herhlde CHP yöneticilerinin, bir ülkeyi ya da toplumu çökertmenin en güvenilir yolunun, onun eğitim sistemini niteliksizleştirmek, dinselleştirmek ve çökertmekten geçtiğini kavramadıkları söylenemez.

CHP, 2015-16 döneminde Kürdistan'ın 7 il ve 22 ilçesinde vahşi operasyonlar yapılırken işlenen ağır insanlık ve savaş suçları karşısında sesini çıkarmamayı tercih etti. Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın 22 Mart 2016 tarihli raporuna göre tank ve top gibi ağır silahların da kullanıldığı bu saldırıda 310 sivil yaşamını yitirir, binlerce sivil yaralanırken, çocuklar, yaşlılar, hastalar da içinde olmak üzere yüzbinlerce insan aylar boyunca evlerine hapsedildi, başka ilçe ya da kentlere göç etmek zorunda kaldı ve binlerce konutun yanısıra adigeçen yerleşim yerlerinin altyapısı da yakılıp yıkıldı.

CHP yönetimi HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasını sağlayan yasa değişikliğinin ardından Haziran 2016'da gündeme getirilen ve HDP'li belediyelerin bulunduğu il ve ilçelere kayyum atama kararına ve HDP'nin ve DBP'nin her düzeydeki çok sayıda yöneticisi ve üyesinin tutuklanmasına karşı da sessiz kaldı.

Kılıçdaroğlu ve kafadarları, 7 Haziran 2015 genel seçimlerinin ardından bu seçimlerde kötü sonuç alan ve 2002'den bu yana ilk kez tek başına iktidar olamayan AKP'nin yardımına koştular. Yani onlar, Başbakan Davutoğlu ile 33 gün süren istikşafi görüşmeler yaparak halkı oyaladılar ve gerçekleştirdiği terör saldırıları (Diyarbakır, Suruç, Ankara vb.) sayesinde Tayyip Erdoğan'ın yeniden inisiyatifi ele almasına ve AKP'nin toparlanmasına olanak sağladılar. CHP, 7 Haziran-1 Kasım 2015 döneminde, yüzlerce insanın canına mal olan ve yüzlercesinin de yaralanmasına/ sakatlanmasına yol açan bu alçakça terör eylemlerine karşı bile ciddi bir tepki göstermedi.

15 Temmuz darbe girişiminin kuşku bir olay olduğu ortadayken Kılıçdaroğlu, sözümona darbeye karşı çıkma gerekçesiyle 25 Temmuz 2016'da Erdoğan'ı Kaçaksaray'da ziyaret etti. Dahası o AKP'nin, 7 Ağustos'ta İstanbul Yenikapı'da düzenlediği sahte demokrasi mitingine katıldı ve Erdoğan kliğine bir kez daha kendini meşrulaştırma olanağı verdi.

16 Nisan 2017 referandumunun meşru olmayan niteliği ve AKP'nin, onun denetimi altındaki devlet bürokrasisinin ve özellikle de Yüksek Seçim Kurulu'nun hile ve sahtekrlıkları apaçık ortadayken CHP bu referandumu tanımadığını iln etmekten ve bir kez daha Erdoğan kliğine karşı net bir tutum almaktan kaçındı.

Peki, şimdi ne yapılmalı?

Bu veriler ve yakın ve uzak tarihi hakkında bilgilerimiz CHP'nin hiçbir zaman ne sol ve hatta ne de sosyal-demokrat bir parti olduğunu yeterince gösterir ve göstermiştir. MİTTİR'ları ve Berberoğlu davası konusunda şimdiye kadar aldığı tavır, esas işlevi demokratik muhalefeti etkisizleştirmek ve felcetmek olan ve hem suçlu ve hem de güçlü rolünü oynayan AKP karşısında adeta suçlu gibi duran ve çoğu kez kem küm etmekten öte bir şey yapmayan/ yapamayan Kılıçdaroğlu CHP'nin klasik tavrı olagelmıştır. Bir ressam korkaklığı, iddiasızlığı ve siyasal aşağılık kompleksini bir insan sureti hlinde çizmeye kalkmış olsaydı, herhlde Kılıçdaroğlu'nunkine çok benzer bir tablo yaratırdı.

Evet, bu kendine özgü bürokratik-burjuva partisi Kılıçdaroğlu'nun başkanlığı döneminde, eski Kemalist kalıplarını bir ölçüde kırmış ve partinin yönetiminde bulunan Türk milliyetçisi ve sağ Kemalist öğelerin etkisini bir ölçüde azaltmıştır. Ama bu adımlar CHP'ni ne sosyal-demokrat bir partiye dönüştürmüştür, hatta ne de çağdaş bir burjuva partisine. Karşımızda, temel kaygısı devletin zarar görmemesi, en belirgin özelliği sokak korkusu olan ve Cumhuriyetin kurucusu olmakla övünen bir burjuva partisi var. Ve Türk burjuva devletinin gerici ve kanlı geçmişiyle hesaplaşmadığı sürece CHP gerçek bir burjuva muhalefet partisine dönüşemez.

Ama bütün bunlardan hareketle ve CHP'nin ikiyüzlülüğünü, korkaklığını ve gericiliğini gerekçe göstererek CHP ile asla yan yana gelmemeyi, bu olup bitenlerin, devrimci güçleri hiçbir biçimde ilgilendirmediğini ileri sürerek kayıtsız kalmayı vb. savunan bir devrimci, tutarlı bir devrimci olamaz. Burada, hesaba katılması gereken bir başka önemli faktör de, Kemalist önyargılarına

rağmen yüzü sola dönük olan CHP'nin tabanının baş düşmana, yani iktidardaki İslami gericiliğe karşı olduğu ve bu partinin, alt ve orta kademelerinde ve hatta milletvekilleri arasında az sayıda da olsa ilerici ve burjuva-demokrat öğelerin bulunduğu gerçeğidir. Kitle hareketinin yükselmesi ve/ ya da -şimdi olduğu gibi- faşist saldırganlığın daha ileri boyutlara vardığı koşullarda, gerek bu tabanın ve gerekse CHP içindeki ilerici ve burjuva-demokrat öğelerin daha ileri bir tutum takınması olanağı vardır. Zaten hangi neden ve gerekçelerle olursa olsun devrimci muhalefet CHP gibi, 1,200,000 üyesi olan büyük bir örgütün sokağa inmesini görmezden gelemiz. Lenin bir yerde şöyle demişti: Kendinden daha güçlü olan bir düşman, ancak en son kertesine varan bir çaba gösterilerek ve düşmanlar arasındaki en küçük çatlaktan, ayrı ayrı ülkeler burjuvazileri arasında, her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasında en küçük çıkar çelişkilerinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, koşula bağlı bulunsun da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da, sayıca güçlü bir müttefiki kendi tarafına kazanmak için, en küçük olanaktan en büyük özen ve uyanıklıkla, en ustaca ve en akıllıca yararlanıldığı takdirde yenilgiye uğratılabilir. (Komünizmin Çocukluk Hastalığı Sol' Komünizm, Ankara, Sol Yayınları, 1991, s. 66-67)

Dolayısıyla burada asıl sorun, bir bölümü Kürt ulusal hareketinin kuyruğunda sürüklenen Türkiye devrimci hareketinin bölünmüş ve son derece zayıf bir konumda bulunması ve işçi-emekçi yığınları arasındaki varlığı ve etkisinin hemen hemen hiç mesabesinde oluşudur. Öte yandan, sömürülen ve ezilen yığınların bilincinin sınıf savaşımı içinde gelişeceği, hatta devrimci yükseliş dönemlerinde bu gelişmenin çok yüksek bir tempo kazanacağı ya da kazanabileceği de unutulmamalı. AKP gericiliğinin yaptıkları toplumun çoğunluğunu öfkeliendirmiş, onun iç ve özellikle maceracı ve yayılcı dış politikasının Türkiye'yi tam bir yıkıma götürdüğü bilinci yaygınlaşmış ve sömürücü sınıfların farklı fraksiyonları arasındaki çelişkiler de içinde olmak üzere toplumunun tüm çelişkileri keskinleşmiştir. Türkiye halkları ve toplumu, Osmanlı İmparatorluğu'nu yeniden diriltme hayalleri kuran AKP gericiliğinin bu politikalarının, daha uzun yıllar sürecektir olan ağır bedellerini ödemeye başlamıştır.

Harekete geçirdiği/ geçireceği yığınları her an ihanet edebilecek olan CHP'ni, gecikmeli, kararsız ve zayıf bir biçimde de olsa bir sokak tavrı almaya zorlayan da işte bu felaket demetidir. Böylesi koşullar, hlihazırda çok zayıf olsa da, doğru bir strateji ve taktik izlemeyi başarabilmesi hlinde devrimci hareketin

hızla büyüyüp kitleselleşmesine olanak sağlayabilir. Bu bakımdan devrimci güçlerin CHP'nin bilinen kusur ve günahlarını eleştirmek ve sergilemekten vazgeçmeksizin onun bu sokak tavrını desteklemesi, bu tavrı bir karikatüre dönüştürmesine izin vermemesi ve bu süreci devrim cephesine güç aktarma ve devşirme fırsatı olarak değerlendirmesi gerekir. Ama bunun, Türkiye devrimci hareketinin geleneksel sekte, dargörüşlü ve yaratıcılıktan uzak bir eylem tarzıyla değil, Gezi direnişininkine benzer ve günümüzün genç işçi, emekçi ve aydın kuşağını kucaklayacak bir eylem tarzıyla, yani direnişe geçen yığınlarla hem önderlik etme ve hem de onlardan öğrenme ruhuyla yapılabileceği ve yapılması gerektiği de açıktır.

NOTLAR

(1) 5 Eylül 2015 tarih ve CHP'nin sefaleti, bizim sefaletimiz başlıklı yazımda şöyle demiştim:

CHP'ni yöneten ya da yönettiğini sanan çapsız politikacıların bu tezkereyi desteklemek ve savaş ve gericilik alevlerine benzin dökmek suretiyle neyi amaçladıklarını ve ne kazanacaklarını sorabiliriz. Acaba onlar böyle yapmakla bir yandan Türkiye ve Suriye'nin Kürt halklarının kanının, asker üniformalı emekçilerin kanının daha fazla dökülmesine, bir yandan da Türkiye'nin, kabaca Türk-Kürt, Sünni-Alevi, laik-şariatçı diye tanımlayabileceğimiz fay hatlarını zorlamaya ve Türkiye'nin bölünmesini hızlandırmaya katkıda bulunduklarının farkında değiller mi? Ve acaba onlar böyle yapmakla Erdoğan kliğinin ömrünü uzatmaya, bu kliğin zaten iyice budanmış olan demokratik hak ve özgürlükleri tümüyle ortadan kaldırmasına, onun CHP de içinde olmak üzere tüm yasal partileri ve TBMM'ni de kapatarak açık bir faşist diktatörlüğe gitme yolundaki planlarına ya da Erdoğan'ı da dışlayan bir gerici/ faşist asker darbenin yolunu düzlemeye katkıda bulunduklarının farkında değiller mi?

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te

paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)